

der staaer ved Siden af Aantsraadsmedlemmerne en heel anden Ards af Bestillinger, som i den Skikkelse, hvori de nu ere, mere ere til Skade end til Gavn; det er Udskrivningschefernes Embeder. De ere ikke nødvendige, de behyrde Forretningerne, medføre Omkost og forhindre en hurtig Indkaldelse af Mandstabet. Disse Embedsmænds Forretninger kunne lægges ind under andre Embeder; Amtmanden er dog den, der skal varetage, at Udskrivningen stier paa regelmæssig Maade. Jeg kommer ved at berøre dette til at gaae ind paa et Punkt, som allerede er omtalt her; det er Marschpengene. Det er fuldkommen rigtigt, at Marschpengene i mangfoldige Tilfælde paa ingen Maade gebyr gjøre Manden de Udgifter; han har, for at komme til den Plads, hvor han skal yde sin Tjeneste, og at der saaledes opstaaer en Skat, som jævnlig falder just paa den fattige, og paa en meget ubillig Maade. Men dette kan efter min Overtydning ikke rettes alene ved at forhøje Marschpengene; der maa tillige skaffes den Orden tilveie, at paa et eller to Steder i Amtet samtlige Møtende modtages af Militairretaten og forpleies af denne fra det Dieblif, den modtager dem. Det er desuden en i borgerlig Henseende vigtig Sag, at det baade ved Hjemforlovingen og ved Samlingen af Mandstabet bliver gjort klart, fra hvilket Dieblif den forandrede borgerlige Stilling indtræder, som er saa vigtig for Manden, fra hvilket Dieblif han ophører at være privat Mand og begynder at staae under Krigsloven, og omvendt. Det er desuden vigtigt, at ikke en Stilling af, hvad der gives ud til Krigsvæsenet, Marscher o. s. v., bliver offret, uden at det disciplinaire Forhold og Vanen til at leve under Tilsyn og Disciplin gjør sig gjældende. Marschen fra Samlingsstedet til det Sted, hvor Manden skal bruges, er en ligesaa god, ja bedre militair Dvelse, end f. Ex. Skarpskydesøvelserne, en heel Deel af Øvelserne paa Fælleden m. m. Marschen selv og den Strengthed, som paa denne anvendes imod Manden, er et vigtigt Middel til uden yderligere Udgift at naae et stort Formaal. Der er en anden Sag, som har været meget bragt paa Tale, og det med Rette, og som ogsaa flere Gange er bleven bragt frem her i Salen, en Sag, som fordrer en Overenskomst imel-

lem Kongerigets Ministerier og Krigsministeriet eller, naar disse forenes, en Overenskomst i Ministeriet selv; der er klaget over, at vi sende det udtjente Mandstaf hjem i en usømmelig Paaklædning. Dette har bestandig været Tilfældet, og der er bestandig blevet klaget derover; men denne Ulempe kan ikke hævnes, naar det ikke bliver bestemt, at ligesom Mandstabet skal møde med en vis Deel Udemunderingsstykke — og der skal i Grunden fra Hjemmet svares for, at han bringer dem med sig —, saaledes kan det ogsaa gjøres til Pligt for ham at møde i visse Klædningsstykker, den simple blaae Trøje, et Par simple graae Hvergarnsbuxer, et Par Sko, og hvad dertil hører. Der kan da gives ham Godtgjørelse derfor, og han kan gaae hjem igjen med disse Klædningsstykker. Saalænge vi ikke faae denne Indretning, ville vi bestandig komme i samme Stilling som hidtil. Vi kunne ikke forlange, at Krigsvæsenet skal give Manden Munderingen hjem med. Man kan heller ikke tillade Mandstabet at beholde dets egne Klæder, idet det flyttes snart til det ene snart til det andet Sted, og Klæderne saaledes vilde behyrde Manden; altsaa komme vi til at gjøre, hvad der er skeet, ved Hjemsendelsen at aflæde ham. Dette er upassende; det hidrører fra en uklog Forvaltning, som ikke har villet høre itide, at en Foranstaltning som den, jeg har nævnt, er nødvendig, for at imødegaae denne Vanskelighed.

Jeg kommer nu til at gjøre et besynderligt Spring, idet jeg springer fra Soldaternes Paaklædning lige ind i det lærde Skolevæsen. Dette ligger deri, at jeg i Finantsloven har i den Orden, de forelaae, opsamlet de Korn, hvormed jeg haabede at skulle nære den ærede Forsamling. Ved det lærde Skolevæsen have vi iaar noteret en Underbalance af 28,000 Rd.; vi noterede ifjor omtrent en ligesaa stor Underbalance, og Regnskabet forrige Aar viser, om jeg mindes ret, en Underbalance af 15,000 Rd. Vi ere nu komne til den meget forstandige Bane at dække denne Underbalance af Skolefonden, men deraf følger ogsaa den simple Ting, at om circa 10 Aar hører Skolefonden op, saa stiger Underbalancen betydelig, og saaledes vil inden en ikke saa overordentlig lang Arrække hele Summen være spist op. Naar